

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

28 päivänä kesäkuuta 2018*

Muutoksenhaku – EU-tavaramerkki – Asetus (EY) N:o 207/2009 – 8 artiklan 5 kohta – 76 artikla – Väitemenettely – Suhteelliset hylkäysperusteet – Asetus (EY) N:o 2868/95 – 19 sääntö – 50 säännön 1 kohta – Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO) aikaisemmat päätökset, joissa todetaan aikaisemman tavaramerkin olevan laajalti tunnettu – Hyvän hallinnon periaate – Näiden päätösten huomioon ottaminen myöhemmissä väitemenettelyissä – Perusteluvollisuus – EUIPO:n valituslautakuntien menettelylliset velvoitteet

Asiassa C-564/16 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 7.11.2016,

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehinnään D. Botis ja D. Hanf,

valittajana,

ja jossa muuna osapuolena on

Puma SE, kotipaikka Herzogenaurach (Saksa), edustajanaan P. González-Bueno Catalán de Ocón, abogado,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Ilešič (esittelevä tuomari), presidentti K. Lenaerts, joka hoitaa toisen jaoston tuomarin tehtäviä, sekä tuomarit A. Rosas, C. Toader ja E. Jarašiūnas,

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Strömholm,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 14.12.2017 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 25.1.2018 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tuomion

- 1 Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO) vaatii valituksellaan, että on kumottava unionin yleisen tuomioistuimen 9.9.2016 antama tuomio Puma v. EUIPO – Gemma Group (Loikkaava kissaeläin) (T-159/15, EU:T:2016:457; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jossa tämä kumosi EUIPO:n viidennen valituslautakunnan (jäljempänä valituslautakunta) 19.12.2014 tekemän päätöksen (asia R 1207/2014-5) (jäljempänä riidanalainen päätös), joka koski Puma SE:n ja Gemma Group Srl:n välistä väitemenettelyä (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 2 [EU-]tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1) 8 artiklan, jonka otsikko on ”Suhteelliset hylkäysperusteet”, 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos aikaisempi [EU-]tavaramerkki on [unionissa] laajalti tunnettu ja aikaisempi kansallinen tavaramerkki on kyseisessä jäsenvaltiossa laajalti tunnettu, 2 kohdassa tarkoitetun aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta tavaramerkkiä ei myöskään rekisteröidä, jos se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi tavaramerkki ja se rekisteröitäisiin sellaisia tavaroita tai palveluja varten, jotka eivät tosin ole samankaltaisia kuin tavarat tai palvelut, joita varten aikaisempi tavaramerkki on rekisteröity, mutta joiden osalta rekisteröitävän tavaramerkin käyttäminen ilman perusteltua syytä merkitsisi aikaisemman tavaramerkin erottamiskyvyn tai maineen epäoikeutettua hyväksikäyttöä taikka olisi niille haitaksi.”

- 3 Tämän asetuksen 63 artiklan, joka kuuluu sen VII osastoon, jonka otsikko on ”Muutoksenhakumenettely”, 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tutkiessaan valitusta valituslautakunta kehottaa, niin usein kun on tarpeen, osapuolia esittämään asettamassaan määräajassa sen itsensä niille osoittamia ilmoituksia tai muiden osapuolien tiedonantoja koskevia huomautuksia.”

- 4 Mainitun asetuksen 75 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Virasto perustelee päätöksensä. Ne voivat perustua ainoastaan sellaisiin syihin, joihin osapuolet ovat voineet ottaa kantaa.”

- 5 Asetuksen N:o 207/2009 76 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Menettelyssä virasto tutkii tosiseikat viran puolesta; rekisteröinnin hylkäämisen suhteellisia perusteita koskevassa menettelyssä tutkimus rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja osapuolten esittämiin vaatimuksiin.

2. Virasto voi olla ottamatta huomioon tosiseikkoja tai todisteita, joihin osapuolet eivät ole vedonneet tai joita ne eivät ole esittäneet ajoissa.”

- 6 Mainitun asetuksen 78 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Virastossa toimitettavissa menettelyissä voidaan asian selvittämiseksi toteuttaa seuraavat toimet:

- a) osapuolten kuuleminen;
- b) tietojen pyytäminen;
- c) asiakirjojen ja todistuskappaleiden esittäminen;

- d) todistajien kuuleminen;
 - e) asiantuntijalausunnot;
 - f) valaehdotetut tai juhlalliset kirjalliset vakuutukset taikka sen valtion lainsäädännön, jossa ne on tehty, mukaan vaikutukseltaan vastaavat kirjalliset vakuutukset.”
- 7 Yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL 1995, L 303, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.2005 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1041/2005 (EUVL 2005, L 172, s. 4) (jäljempänä asetus N:o 2868/95), 19 säännön, jonka otsikko on ”Väitteen toteennäyttö”, 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Virasto antaa väitteentekijälle tilaisuuden esittää seikkoja, todisteita ja perusteluja väitteensä tueksi tai täydentää kaikkia 15 säännön 3 kohdan mukaisesti toimitettuja seikkoja, todisteita ja perusteluita viraston asettamassa määräajassa – –

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa väitteentekijän on esitettävä myös todisteet aikaisemman merkkinsä tai aikaisemman oikeutensa olemassaolosta ja voimassaolosta sekä sen antaman suojan laajuudesta ja osoitettava, että hänellä on oikeus tehdä väite. Väitteentekijän on erityisesti esitettävä seuraavat todisteet:

- a) jos väite perustuu aikaisempaan merkkiin, joka ei ole [EU-tavaramerkki], todisteet aikaisemman merkin rekisteröinnistä tai hakemisesta toimittamalla

– –

- ii) sellaisen tavaramerkin osalta, joka on rekisteröity, jäljennös asiaa koskevasta rekisteröintitodistuksesta ja tapauksesta riippuen viimeisimmästä uudistamistodistuksesta, joka osoittaa tavaramerkin suoja-ajan olevan pidempi kuin 1 kohdassa tarkoitettu määräaika ja mahdolliset suoja-ajan pidennykset, tai muut vastaavat asiakirjat, jotka ovat peräisin tavaramerkin rekisteröineeltä hallintoviranomaiselta;

– –

- c) jos väite perustuu asetuksen [N:o 207/2009] 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuun laajalti tunnettuun merkkiin, todisteet tämän kohdan a alakohdassa tarkoitettujen todisteiden lisäksi siitä, että merkki on laajalti tunnettu, sekä todisteet tai perustelut, jotka osoittavat, että haetun tavaramerkin käyttäminen ilman perusteltua syytä merkitsisi aikaisemman tavaramerkin erottamiskyvyn tai maineen epäoikeudenmukaista hyväksikäyttöä tai olisi niille haitaksi;

– –”

- 8 Asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jollei toisin säädetä, valitusmenettelyssä sovelletaan soveltuvin osin säännöksiä, jotka koskevat menettelyä valituksenalaisen päätöksen tehneellä osastolla.

– –

Kun valitus kohdistuu väiteosaston tekemään päätökseen, valituslautakunta rajaa valituksen tutkimisen niihin tosiseikkoihin ja todisteisiin, jotka on esitetty väiteosaston asetuksen ja näiden sääntöjen mukaisesti asettamassa määräajassa, ellei valituslautakunta katso, että olisi otettava huomioon uusia tai täydentäviä tosiseikkoja ja todisteita [asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan] mukaisesti.”

Asian tausta

- 9 Gemma Group teki 14.2.2013 EUIPO:lle Euroopan unionin tavaramerkin (jäljempänä EU-tavaramerkki) rekisteröintiä koskevan hakemuksen asetuksen N:o 207/2009 nojalla.
- 10 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, oli seuraava sininen kuviomerkki:

- 11 Tavarat, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluivat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 7, ja ne vastasivat seuraavaa kuvausta: ”Puuntyöstökoneet; Koneet alumiinin työstämiseen; PVC:n käsittelykoneet”.
- 12 EU-tavaramerkkiä koskeva hakemus julkaistiin 8.4.2013 ilmestyneessä Euroopan unionin tavaramerkkilehdessä nro 66/2013.
- 13 Puma esitti 8.7.2013 asetuksen N:o 207/2009 41 artiklan nojalla väitteen haetun tavaramerkin rekisteröintiä vastaan kaikkien nyt annettavan tuomion 11 kohdassa mainittujen tavaroiden osalta. Väitteen peruste oli mainitun asetuksen 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu peruste.
- 14 Väite perustui erityisesti seuraaviin aikaisempiin tavaramerkkeihin (jäljempänä aikaisemmat tavaramerkit):
- jäljempänä esitetty kansainvälinen kuviomerkki, joka on rekisteröity 30.9.1983 numerolla 480105 ja uudistettu vuoteen 2023 saakka ja joka on voimassa Benelux-maissa, Italiassa, Itävallassa, Kroatiassa, Portugalissa, Ranskassa, Romaniassa, Slovakiassa, Sloveniassa, Tšekissä ja Unkarissa, kattaa luokkiin 18, 25 ja 28 kuuluvia tavaroita ja vastaa kunkin luokan osalta seuraavaa kuvausta:
 - luokka 18: ”Olalla kannettavat laukut ja matkakassit, -arkut ja -laukut, erityisesti urheilulaitteita ja -vaatteita varten”
 - luokka 25: ”Vaatteet, saappaat, kengät ja tohvelit”
 - luokka 28: ”Pelit, lelut; kuntoilulaitteet, voimistelu- ja urheilulaitteet (ei muissa luokissa), myös urheilupallot”

- jäljempänä esitetty kansainvälinen kuviomerkki, joka on rekisteröity 17.6.1992 numerolla 593987 ja uudistettu vuoteen 2022 saakka ja joka on voimassa Benelux-maissa, Bulgariassa, Espanjassa, Italiassa, Itävallassa, Kreikassa, Kroatiassa, Kyproksessa, Latviassa, Liettuaassa, Puolassa, Portugalissa,

Ranskassa, Romaniassa, Slovakiassa, Sloveniassa, Suomessa, Tšekissä, Unkarissa, Virossa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa, kattaa erityisesti luokkiin 18, 25 ja 28 kuuluvia tavaroita ja vastaa kunkin näistä luokista osalta seuraavaa kuvausta:

- luokka 18: ”Nahka- ja/tai keinonahkatavarat (tässä luokassa); käsilaukut ja muut kotelot, joita ei ole mukautettu sellaisia tavaroita varten, joita niissä on tarkoitus säilyttää, sekä nahkaiset pienet tavarat, erityisesti kukkarot, lompakot, avaimenperät; käsilaukut, – –”
- luokka 25: ”Vaatteet, jalkineet, päähineet; jalkineiden osat ja komponentit, kengänpohjat, pohjalliset ja korotuspohjalliset, kengän korot, saappaiden varret, – –”
- luokka 28: ”Pelit, lelut, myös jalkineiden ja pallojen pienoismallit (joita käytetään leluina); laitteet ja välineet fyysiseen harjoitteluun, voimisteluun ja urheiluun (tässä luokassa); – –”

- 15 Puma vetosi asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohtaan perustuvan väitteensä tueksi aikaisempien tavaramerkkien maineeseen kaikissa jäsenvaltioissa ja kaikkien nyt annettavan tuomion 14 kohdassa lueteltujen tavaroiden osalta.
- 16 EUIPO:n väiteosasto (jäljempänä väiteosasto) hylkäsi 10.3.2014 väitteen kokonaisuudessaan. Tunnustettuaan kyseessä olevien merkkien tietynasteisen samankaltaisuuden se katsoi aikaisemman tavaramerkin nro 593987 maineen osalta, että prosessiekonomisista syistä todisteita, joita Puma oli esittänyt näyttääkseen toteen tavaramerkkinsä laajan käytön ja maineen, ei ollut tarpeen tutkia ja että väitteen tutkinta perustuisi olettamaan, jonka mukaan aikaisemmalla tavaramerkillä oli ”huomattava erottamiskyky”. Väiteosasto katsoi tämän lähtökohdan perusteella kuitenkin, ettei merkityksellinen yleisö havaitse asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdassa edellytettyä yhteyttä kyseisten tavaramerkkien välillä kunkin tavaramerkin kattamien tavaroiden välisten eroavuuksien vuoksi.
- 17 Puma valitti 7.5.2014 väiteosaston päätöksestä EUIPO:ssa asetuksen N:o 207/2009 58–64 artiklan nojalla.
- 18 Valituslautakunta hylkäsi valituksen riidanalaisella päätöksellä. Se katsoi ensinnäkin, että aikaisempien tavaramerkkien ja haetun tavaramerkin välillä oli tietynasteinen visuaalinen samankaltaisuus ja niihin kaikkiin liittyi sama puumaa muistuttavan loikkaavan kissaeläimen käsite. Toiseksi valituslautakunta hylkäsi kuitenkin Puman väitteen, jonka mukaan väitejaosto oli vahvistanut aikaisempien tavaramerkkien maineen, sillä perusteella, että väitejaosto oli itse asiassa ainoastaan todennut prosessiekonomisista syistä, ettei nyt käsiteltävässä tapauksessa ollut tarpeen arvioida Puman esittämiä todisteita tavaramerkin maineesta ja että tutkinta perustuisi olettamaan, jonka mukaan aikaisemmalla tavaramerkillä nro 593987 oli ”huomattava erottamiskyky”. Tämän jälkeen valituslautakunta tutki aikaisempien tavaramerkkien mainetta koskevat todisteet, jotka koskivat nyt annettavan tuomion 14 kohdassa tarkoitettuja tavaroita, ja hylkäsi ne. Kolmanneksi valituslautakunta katsoi, että vaikka aikaisempien tavaramerkkien mainetta olisi ollut pidettävä toteen näytettynä, asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohtaan perustuva väite oli hylättävä, koska muut edellytykset eli se, että kyseessä olisi aikaisempien tavaramerkkien erottamiskyvyn tai maineen epäoikeutettu hyväksikäyttö taikka niille aiheutuva haitta, eivät myöskään täytyneet.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

- 19 Puma nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 1.4.2015 toimittamallaan kannekirjelmällä riidanalaista päätöstä koskevan kumoamiskanteen. Puma esitti kanteensa tueksi pääasiallisesti kolme kanneperustetta, jotka koskivat ensinnäkin oikeusvarmuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden loukkaamista, koska valituslautakunta oli hylännyt aikaisempien tavaramerkkien mainetta koskevat todisteet ja katsonut, ettei kyseisten tavaramerkkien mainetta ollut näytetty toteen, toiseksi asetuksen N:o 207/2009 75 ja 76 artiklan rikkomista, koska valituslautakunta oli tutkinut aikaisempien tavaramerkkien mainetta koskevat todisteet, vaikka väiteosasto ei ollut tutkinut niitä, ja kolmanneksi mainitun asetuksen 8 artiklan 5 kohdan rikkomista.
- 20 Puma väitti ensimmäisessä kanneperusteessaan pääasiallisesti, että valituslautakunta oli hylätessään Puman esittämät, aikaisempien tavaramerkkien mainetta koskevat todisteet ja poiketessaan aikaisempien tavaramerkkien mainetta koskevasta päätöskäytännöstään loukannut oikeusvarmuuden ja hyvän hallinnon periaatteita.
- 21 Erityisesti Puman sen väitteen osalta, jonka mukaan valituslautakunta ei ollut esittänyt perusteltuja syitä sille, miksi se oli poikennut tällä tavalla päätöskäytännöstään, unionin yleinen tuomioistuin palautti mieleen hyvää hallintoa koskevan oikeuden sisällön ja täsmänsi, että siihen sisältyy muiden velvollisuuksien ohella erityisesti hallintoelinten velvollisuus perustella päätöksensä.
- 22 Unionin yleinen tuomioistuin totesi myös, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EUIPO:n on yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteiden mukaan otettava huomioon jo tehdyt samanlaisia hakemuksia koskevat päätökset ja pohdittava erityisen huolellisesti sitä, onko tehtävä samanlainen päätös vai ei, mutta yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteiden noudattaminen on kuitenkin sovittava yhteen laillisuusperiaatteen noudattamisen kanssa.
- 23 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 30 kohdassa, että EUIPO oli katsonut 20.8.2010, 30.8.2010 ja 30.5.2011 tekemisissään kolmessa päätöksessä (jäljempänä aikaisemmat kolme päätöstä), että aikaisemmat tavaramerkit olivat laajalti tunnettuja ja yleisö tunsivat ne hyvin. Unionin yleinen tuomioistuin selosti samassa kohdassa näiden päätösten olennaisen sisällön sekä Puman näiden päätösten tekemiseen johtaneissa menettelyissä esittämät todisteet. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 31 kohdassa, että vaikka Puma oli valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä vedonnut näihin päätöksiin asianmukaisesti, valituslautakunta ei ollut tutkinut niitä eikä edes maininnut niitä riidanalaisessa päätöksessä vaan oli tyytynyt muistuttamaan, ettei EUIPO:n aikaisempi päätöskäytäntö sido sitä.
- 24 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi siten yhtäältä, että EUIPO oli kolmessa aikaisemmassa päätöksessä, joita useat Puman toimittamat kansallisten tavaramerkkivirastojen päätökset tukivat, todennut aikaisempien tavaramerkkien olevan laajalti tunnettuja, ja toisaalta, että tällainen toteamus oli tosiseikkoja koskeva toteamus, joka ei ollut riippuvainen haetusta tavaramerkistä.
- 25 Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä valituksenalaisen tuomion 34 kohdassa seuraavaa:
- ”[sen] oikeuskäytännön nojalla, jonka mukaan EUIPO:n on otettava huomioon jo tehdyt samanlaisia hakemuksia koskevat päätökset ja pohdittava erityisen huolellisesti sitä, oliko tehtävä samanlainen päätös vai ei, ja kun otetaan huomioon valituslautakunnalle kuuluva perusteluvollisuus, se ei voinut poiketa EUIPO:n päätöskäytännöstä selittämättä millään tavalla syitä, joiden perusteella se oli katsonut, että näissä päätöksissä tehdyt, aikaisempien tavaramerkkien mainetta koskevat tosiseikkoja koskevat toteamukset eivät olleet tai eivät olleet enää merkityksellisiä. Valituslautakunta ei näet toteaa mitään siitä, että mainittu laaja tunnettuus olisi heikentynyt edellä mainittujen viimeaikaisten päätösten tekemisen jälkeen, eikä siitä, että tämä päätöskäytäntö olisi lainvastaista.”

- 26 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi tässä yhteydessä EUIPO:n väitteen, jonka mukaan näitä päätöksiä ei ollut tarpeen ottaa huomioon, koska mihinkään niistä ei ollut liitetty niitä koskevien menettelyjen yhteydessä toimitettuja, aikaisempien tavaramerkkien mainetta koskevia todisteita. Unionin yleinen tuomioistuin selosti, että valituslautakunnalla on väiteosaston päätöksestä tehtyä valitusta käsitellessään asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdan kolmannesta alakohdasta johtuva harkintavalta sen päättämiseksi, onko uudet tai täydentävät tosiseikat ja todisteet, joita ei ole esitetty väiteosaston asettamassa määräajassa, otettava huomioon vai ei.
- 27 Unionin yleinen tuomioistuin täsmensi asiassa ilmenneiden seikkojen vuoksi valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa seuraavaa:
- ” – kun otetaan huomioon valituslautakunnan aikaisempi viimeaikainen päätöskäytäntö, jonka tueksi on esitetty suhteellisen suuri määrä kansallisten tavaramerkkivirastojen päätöksiä ja unionin yleisen tuomioistuimen tuomio, sen olisi pitänyt – – hyvän hallinnon periaatteen mukaisesti joko pyytää kantajaa toimittamaan lisätodisteita aikaisempien tavaramerkkien maineesta – vaikka se olisikin hylännyt ne tämän jälkeen – mihin sillä oli oikeus asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdan kolmannen alakohdan nojalla, tai ilmoittaa syyt, joiden vuoksi se katsoi, että kyseisissä aikaisemmissä päätöksissä aikaisempien tavaramerkkien maineesta tehdyt toteamukset oli jätettävä huomiotta nyt käsiteltävässä asiassa. Tämä oli erityisen välttämätöntä, koska tietyissä näistä päätöksistä mainittiin hyvin yksityiskohtaisesti todisteet, joihin niiden arviointi aikaisempien tavaramerkkien maineesta perustui, minkä olisi pitänyt kiinnittää valituslautakunnan huomio niiden olemassaoloon.”
- 28 Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä, että EUIPO oli loukannut hyvän hallinnon periaatetta ja erityisesti velvollisuuttaan perustella päätöksensä.
- 29 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi vielä, että koska aikaisempien tavaramerkkien maineen voimakkuus oli otettava huomioon asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun haitan olemassaoloa, josta valituslautakunta oli riidanalaisessa päätöksessä lausunut ylimääräisenä perusteena, koskevassa kokonaisarvioinnissa, valituslautakunnan tekemällä oikeudellisella virheellä saattoi olla ratkaiseva vaikutus väitteen ratkaisulle, koska valituslautakunta ei ollut tutkinut aikaisempien tavaramerkkien mainetta kokonaisvaltaisesti, minkä vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei voinut lausua väitetystä edellä mainitun 8 artiklan 5 kohdan rikkomisesta.
- 30 Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi näin ollen valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa Puman ensimmäisen kanneperusteen ja kumosi riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin valituslautakunta oli siinä hylännyt Puman väitteen, eikä se tutkinut muita kanneperusteita.

Valitusasian osapuolten vaatimukset

- 31 EUIPO vaatii, että unionin tuomioistuin
- kumoaa valituksenalaisen tuomion ja
 - velvoittaa Puman korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 32 Puma vaatii, että unionin tuomioistuin
- hylkää valituksen ja
 - velvoittaa EUIPO:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

- 33 EUIPO vetoaa valituksensa tueksi kahteen valitusperusteeseen, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohdan ja hyvän hallinnon periaatteen, luettuina yhdessä asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 2 kohdan c alakohdan ja asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan kanssa, rikkomista ja toinen koskee asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdan ja asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan rikkomista.

Asianosaisten lausumat

Ensimmäinen valitusperuste

- 34 EUIPO:n ensimmäinen valitusperuste jakautuu kolmeen osaan.
- 35 EUIPO väittää ensimmäisen valitusperusteensa ensimmäisen osan yhteydessä, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohtaa ja hyvän hallinnon periaatetta. Todetessaan, että Puma oli ”vedonnut” väitteensä tueksi ”asianmukaisesti” kolmeen aikaisempaan päätökseen, unionin yleinen tuomioistuin on EUIPO:n mukaan katsonut implisiittisesti mutta välttämättä, että yleinen ja epätäsmällinen viittaus näihin päätöksiin sisältyviin toteamuksiin ja Puman näiden aikaisempien menettelyjen, joissa oli eri osapuolia, yhteydessä esittämiin todisteisiin oli pätevä todiste asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 2 kohdan c alakohdassa tarkoitettua laajasta tunnettuudesta.
- 36 EUIPO täsmentää, että laaja tunnettuus ei ole tosiseikka, jolla on vaikutuksia erga omnes, vaan toteamus, jolla on vaikutuksia ainoastaan kyseisen menettelyn osapuoliin ja tuossa menettelyssä, siten, että EUIPO:n aikaisemmat päätökset, joissa todetaan tavaramerkin olevan laajalti tunnettu, eivät voi sellaisenaan olla myöhemmissä menettelyissä todiste laajasta tunnettuudesta. Viittausta tällaisiin päätöksiin voidaan sen mukaan siten tulkita asianmukaisesti vain niin, että kyseessä on yleinen ja epätäsmällinen viittaus EUIPO:ssa käytyjen aikaisempien menettelyjen yhteydessä esitettyihin asiakirjoihin, eikä tällaista viittausta voida hyväksyä – loukkaamatta asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohdassa vahvistettua EUIPO:n puolueettomuusvelvollisuutta inter partes -menettelyissä sekä hyvän hallinnon periaatetta – päteväksi todisteena laajasta tunnettuudesta, toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi. On näet niin, että jos väitteentekijä ei yksilöi täsmällisesti niitä todisteita, joihin se haluaa vedota, EUIPO:n ei ole mahdollista taata merkin rekisteröintiä tavaramerkiksi hakevan osapuolen puolustautumisoikeuksia.
- 37 Lisäksi EUIPO väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksessa jätetään huomiotta kontradiktorinen periaate ja prosessuaalista yhdenvertaisuutta inter partes -menettelyissä koskeva periaate, koska on väitteentekijän eikä EUIPO:n tehtävänä mahdollistaa se, että tavaramerkin hakija voi arvioida ja tarvittaessa riitauttaa aikaisempien päätösten tekemisen perustana olleet tosiseikat. EUIPO täsmentää tässä yhteydessä, että nyt käsiteltävässä tapauksessa se, että se ei voinut yksilöidä merkityksellisiä asiakirjoja, ei johtunut fyysisistä seikoista vaan pikemminkin siitä, että Puma ei ollut viitannut täsmällisesti todisteisiin, joihin se halusi vedota, jolloin EUIPO:n olisi pitänyt etsiä aktiivisesti tavaramerkin laajan tunnettuuden toteen näyttämisen kannalta merkityksellisiä asiakirjoja. Tästä syystä Puman ensimmäistä kertaa unionin tuomioistuimessa esittämä väite, jonka mukaan kaikki aikaisemmissa menettelyissä esitetyt asiakirjat ovat joka tapauksessa saatavilla verkossa, on sekä paikkansapitämätön että merkityksetön, vaikka katsottaisiinkin, että se voidaan tutkia.

- 38 EUIPO katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on tämän ensimmäisen oikeudellisen virheen perusteella tulkinnut riidanalaista päätöstä ilmeisen virheellisesti katsoessaan, että aikaisempia päätöksiä ei ollut ”edes mainittu” riidanalaisessa päätöksessä, vaikka ne sisältyivät tiivistelmään Puman lausumista ja valituslautakunta oli tutkinut ne suoraan niiden oikeudellisen sitomattomuuden osalta ja ylimääräisenä perusteena esittämiensä päättelyjen yhteydessä.
- 39 EUIPO väittää ensimmäisen valitusperusteensa toisessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen todetessaan, että valituslautakunnan olisi pitänyt hyvän hallinnon periaatteen – sellaisena kuin unionin tuomioistuin on tulkinnut sitä 10.3.2011 antamassaan tuomiossa *Agencja Wydawnicza Technopol v. SMHV* (C-51/10 P, EU:C:2011:139) – nojalla selostaa syy sille, miksi se ei ollut ottanut huomioon EUIPO:n kolmessa aikaisemmassa päätöksessä tekemiä toteamuksia aikaisempien tavaramerkkien laajasta tunnettuudesta. Se katsoo, että unionin yleisen tuomioistuimen tämä toteamus perustuu kahteen virheelliseen lähtökohtaan, joista ensimmäinen koskee sitä, että se on katsonut, että viittaus näihin aikaisempiin päätöksiin oli pätevä, vaikka niin ei ole, mikä käy ilmi ensimmäisen valitusperusteiden ensimmäisen osan yhteydessä esitetyistä väitteistä.
- 40 Toinen virheellinen lähtökohta koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin on katsonut, että oli olemassa EUIPO:n ”päätöskäytäntö”, jossa todettiin, että aikaisemmat tavaramerkit olivat laajalti tunnettuja, koska tällaisessa toteamuksessa ei oteta huomioon laajan tunnettuuden käsitettä eikä asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdassa säädettyä rekisteröinnin hylkäysperusteiden suhteellista luonnetta ja saman asetuksen 76 artiklan 1 kohdassa säädettyä menettelyn kontradiktorista luonnetta.
- 41 EUIPO:n mukaan on näet niin, että myös nyt käsiteltävän tapauksen kaltaisessa tapauksessa, jossa väitteentekijä vetoaa tavaramerkkeihin, joiden EUIPO on aiemmin todennut olevan laajalti tunnettuja, sen on riitautettava myöhemmät tavaramerkkihakemukset tapauskohtaisesti osoittamalla kussakin tapauksessa, että tavaramerkki, johon se vetoaa, on laajalti tunnettu. Sen mukaan aikaisemman tavaramerkin laaja tunnettuus ei riipu ainoastaan tavaramerkin haltijan esittämistä todisteista vaan myös menettelyn toisen osapuolen vastaväitteistä.
- 42 EUIPO toteaa, että tästä syystä mainetta koskevan toteamuksen ei voida katsoa olevan pelkkä tosiseikkoja koskeva, pääasiallisesti staattinen toteamus, niin kuin unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti katsonut valituksenalaisen tuomion 33 kohdassa. Päinvastoin on niin, että vaikka tällainen toteamus ei lainkaan riipu haetusta tavaramerkistä, siihen on sovellettava kontradiktorista periaatetta kussakin yksittäisessä väitemenettelyssä. Nyt käsiteltävässä tapauksessa unionin yleisen tuomioistuimen arviointi, jonka mukaan kolme aikaisempaa päätöstä muodostivat ”päätöskäytännön”, kuitenkin johtaisi siihen, että hyväksyttäisiin ”laajaa tunnettuutta koskeva oletama”, mikä on vastoin asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä mainitun asetuksen 8 artiklan 5 kohdan kanssa.
- 43 EUIPO:n mukaan tämä kolmen aikaisemman päätöksen arvon huomiotta jättäminen johti siihen, että unionin yleinen tuomioistuin teki muita oikeudellisia virheitä. Unionin yleinen tuomioistuin näet totesi sen mukaan virheellisesti, että valituslautakunnan olisi pitänyt ilmoittaa syyt, joiden vuoksi se katsoi, että kyseisissä kolmessa aikaisemmassa päätöksessä aikaisempien tavaramerkkien maineesta tehdyt toteamukset oli jätettävä huomiotta, ja sovelsi siten 10.3.2011 annettuun tuomioon *Agencja Wydawnicza Technopol v. SMHV* (C-51/10 P, EU:C:2011:139) perustuvaa oikeuskäytäntöä. Kyseisellä oikeuskäytännöllä on kuitenkin merkitystä vain sellaisten *ex parte* -menettelyjen kannalta, jotka koskevat rekisteröintihakemuksen hylkäämistä ehdottomien perusteiden perusteella.
- 44 EUIPO:n mukaan on joka tapauksessa niin, että vaikka tätä oikeuskäytäntöä voitaisiin soveltaa *inter partes* -menettelyihin, näin olisi vain sellaisten kysymysten osalta, jotka on esitettävä *ordre public* -systä tai joiden EUIPO on katsonut olevan yleisesti tunnettuja seikkoja, tai kun kyseisessä menettelyssä jo määritetyn tosiasiallisen tilanteen katsotaan vastaavan aikaisemmassa menettelyssä määritettyä tosiasiallista tilannetta. Sitä vastoin mainittua oikeuskäytäntöä ei voida soveltaa erityisiin

tosiseikkoihin, joihin on vedottu aikaisemmissa menettelyissä, tai tällaisissa menettelyissä tehtyihin todisteita koskeviin arviointeihin, jotta myöhemmässä menettelyssä voitaisiin tehdä tosiseikkoja koskeva toteamus.

- 45 EUIPO väittää ensimmäisen valitusperusteensa kolmannen osan yhteydessä pääasiallisesti, että unionin yleinen tuomioistuin ei voinut asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohtaa ja hyvän hallinnon periaatetta rikkomatta todeta, niin kuin se teki valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa, että valituslautakunnalla oli täydentävä velvollisuus pyytää viran puolesta Pumaa esittämään lisätodisteita laajasta tunnettuudesta, johon se vetosi.
- 46 Puma riitauttaa EUIPO:n ensimmäisen valitusperusteen kaikki kolme osaa.
- 47 Puma väittää erityisesti, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut asianmukaisesti hyvän hallinnon periaatetta todetessaan, että Puma oli ”asianmukaisesti vedonnut” EUIPO:n kolmeen aikaisempaan päätökseen osana asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 2 kohdan c alakohdan mukaista velvollisuuttaan näyttää toteen aikaisempien tavaramerkkien laaja tunnettuus. Sen mukaan on näet vaikea katsoa, että näihin kolmeen aikaisempaan päätökseen vetoaminen olisi pelkkä yleinen viittaus aikaisemmissa menettelyissä esitettyihin asiakirjoihin, kun kyseessä ovat hallintoviranomaisen lopulliset päätökset, joissa todetaan, että väiteilmoituksessa täsmällisesti yksilöidyt tavaramerkit ovat laajalti tunnettuja, ja jotka on julkaistu ja ovat helposti saatavilla EUIPO:n kotisivuilla ja joiden merkitykselliset osat on esitetty tiivistetysti kyseisessä väiteilmoituksessa väitemenettelyn kielellä. Puman mukaan tällaiset päätökset ovat siten itsessään korvaamattomia ja lopullisia todisteita aikaisempien tavaramerkkien laajasta tunnettuudesta. Lisäksi laaja tunnettuus on objektiivinen seikka, jolla on erga omnes -vaikutus, ja vaikka ainoa laajaan tunnettuuteen vaikuttava seikka on ajan kuluminen, EUIPO ei ole arvioinut millään tavalla tätä seikkaa.
- 48 Puma väittää EUIPO:n ensimmäisen valitusperusteen toisesta osasta, että se, että unionin yleinen tuomioistuin on luokitellut kolme aikaisempaa päätöstä ”päätöskäytännöksi”, ei tarkoita, että se olisi jättänyt huomiotta kyseisen menettelyn kontradiktoreiden luonteen tai laajan tunnettuuden käsitteen, koska missään unionin oikeuden säännössä ei sallita EUIPO:n sulkevan pois yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteita, jotka velvoittivat sen ottamaan huomioon kolme aikaisempaa päätöstä ja pohtimaan erityisen huolellisesti sitä, oliko tehtävä samanlainen päätös vai ei, tai ainakin pyytämään viran puolesta Pumaa esittämään lisätodisteita aikaisempien tavaramerkkien laajasta tunnettuudesta, tai jättävän nämä periaatteet huomiotta.
- 49 Puma riitauttaa EUIPO:n ensimmäisen valitusperusteen kolmannen osan yhteydessä esittämät väitteet ja katsoo pääasiallisesti, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa selostamat menettelylliset velvoitteet eivät millään tavalla loukkaa EUIPO:n asemaa inter partes -menettelyissä.

Toinen valitusperuste

- 50 EUIPO väittää toisessa valitusperusteessaan, että unionin tuomioistuin on todetessaan valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa, että valituslautakunnan olisi pitänyt pyytää Pumaa esittämään lisätodisteita aikaisempien tavaramerkkien laajasta tunnettuudesta, mikä mahdollisuus sillä oli asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdan kolmannen alakohdan nojalla, rikkonut myös samalla asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohtaa. Tämän säännöksen sanamuodosta, asiayhteydestä ja tarkoituksesta käy näet sen mukaan selvästi ilmi, että sitä sovelletaan ainoastaan osapuolten omasta aloitteestaan esille tuomiin tosiseikkoihin ja esittämiin todisteisiin. Sitä ei ole myöskään mahdollista soveltaa analogisesti käsiteltävässä tapauksessa kyseessä olevan kaltaiseen tilanteeseen, kun otetaan huomioon tämäntyyppisten hakemusten erityinen oikeusperusta eli nyt käsiteltävässä tapauksessa asetuksen

N:o 207/2009 78 artiklan 1 kohdan c alakohta. EUIPO katsoo siten, että näitä kahta säännöstä ei voida käyttää keinona EUIPO:n puolueettomuusvelvollisuuden ja sen taustalla olevan prosessuaalisen yhdenvertaisuuden periaatteen kiertämiseksi.

- 51 Puma kiistää sen, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa tekemä arviointi olisi lainvastainen.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa

- 52 EUIPO riitauttaa ensimmäisen valitusperusteen kahdessa ensimmäisessä osassa, joita on tutkittava yhdessä, unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnin, joka liittyy Puman sille esittämään ensimmäiseen kumoamisperusteeseen, joka koski oikeusvarmuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden loukkaamista siltä osin kuin valituslautakunta oli hylännyt todisteet aikaisempien tavaramerkkien laajasta tunnettuudesta ja oli päätellyt, että ei ollut näytetty toteen, että ne olivat asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitetulla tavalla laajalti tunnettuja.
- 53 Erityisesti on todettava, että EUIPO väittää pääasiallisesti, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohtaa ja hyvän hallinnon periaatetta, luettuina yhdessä asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 2 kohdan c alakohdan ja asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan kanssa, katsoessaan yhtäältä, että Puma oli ”asianmukaisesti vedonnut” EUIPO:n kolmeen aikaisempaan päätökseen väiteosastossa, ja toisaalta, että valituslautakunnan olisi pitänyt hyvän hallinnon ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteiden, sellaisina kuin niitä on tulkittu 10.3.2011 annettuun tuomioon *Agencja Wydawnicza Technopol v. SMHV* (C-51/10 P, EU:C:2011:139) perustuvassa oikeuskäytännössä, nojalla ottaa nämä päätökset huomioon ja pohtia erityisen huolellisesti sitä, oliko tehtävä samanlainen päätös vai ei, ja ettei valituslautakunta voinut poiketa EUIPO:n päätöskäytännöstä selittämättä millään tavalla syitä, joiden perusteella se oli katsonut, että näissä päätöksissä tehdyt, aikaisempien tavaramerkkien mainetta koskevat tosiseikkoja koskevat toteamukset eivät olleet tai eivät olleet enää merkityksellisiä.
- 54 Tässä yhteydessä asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan sanamuodosta ilmenee, että tämän säännöksen soveltamisen edellytyksenä on kolmen kumulatiivisen edellytyksen täyttyminen; näistä ensimmäinen on se, että kyseiset tavaramerkit ovat samoja tai samankaltaisia, toinen se, että väitteen tueksi esille tuotu aikaisempi tavaramerkki on laajalti tunnettu, ja kolmas se, että on olemassa vaara siitä, että rekisteröitävän tavaramerkin käyttäminen ilman perusteltua syytä merkitsisi aikaisemman tavaramerkin erottamiskyvyn tai maineen epäoikeutettua hyväksikäyttöä taikka olisi niille haitaksi (ks. vastaavasti määräys 17.9.2015, *Arnoldo Mondadori Editore v. SMHV*, C-548/14 P, ei julkaistu, EU:C:2015:624, 54 kohta).
- 55 Erityisesti toisen edellytyksen osalta, jonka mukaan tavaramerkin on oltava laajalti tunnettu, mikä yksin on riitautettu käsiteltävässä tapauksessa, unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy ilmi, että tavaramerkki on unionin oikeudessa tarkoitetulla tavalla laajalti tunnettu, kun merkittävä osa tämän tavaramerkin kattamien tavaroiden tai palvelujen kohderyhmästä tuntee tavaramerkin merkityksellisen alueen olennaisessa osassa (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2015, *Iron & Smith*, C-125/14, EU:C:2015:539, 17 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 56 Laajaa tunnettuutta arvioitaessa on otettava huomioon kaikki yksittäistapauksessa merkitykselliset seikat, joita ovat muun muassa tavaramerkin markkinaosuus, tavaramerkin käyttämisen intensiivisyys, maantieteellinen laajuus ja kesto sekä se, missä määrin yritys on käyttänyt varoja tavaramerkin tunnetuksi tekemiseen (tuomio 14.9.1999, *General Motors*, C-375/97, EU:C:1999:408, 27 kohta).

- 57 Vaikka kysymys siitä, ovatko aikaisemmat tavamerkit tulleet asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitetuiksi laajalti tunnetuiksi tavamerkeiksi, johtaa toteamukseen, joka kuuluu unionin yleisen tuomioistuimen tekemään tosiseikkoja koskevaan arviointiin, joka ei voi olla muutoksenhaun kohteena sitä tapausta lukuun ottamatta, että tälle tuomioistuimelle esitetyt tosiseikat ja selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla (ks. vastaavasti tuomio 21.1.2016, Hesse v. SMHV, C-50/15 P, EU:C:2016:34, 29 kohta), kysymys siitä, onko laajan tunnettuuden tueksi esitetty selvitys saatu asianmukaisesti ja onko todistustaakkaa sekä asian selvittämistä koskevia menettelysääntöjä ja yleisiä oikeusperiaatteita noudatettu, on oikeuskysymys, joka voidaan saattaa unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi (ks. vastaavasti tuomio 10.5.2012, Rubinstein ja L'Oréal v. SMHV, C-100/11 P, EU:C:2012:285, 74 kohta).
- 58 Todistustaakan ja asian selvittämisen osalta on niin, että kun tavamerkin haltija haluaa vedota asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuun rekisteröinnin hylkäysperusteeseen, asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 1 kohdassa ja 2 kohdan c alakohdassa säädetään, että EUIPO antaa väitteentekijälle tilaisuuden esittää seikkoja, todisteita ja perusteluja väitteensä tueksi, erityisesti todisteet siitä, että aikaisempi merkki on laajalti tunnettu, tai täydentää jo toimitettuja seikkoja. Koska asetuksissa N:o 207/2009 ja N:o 2868/95 ei luetella todisteita, joita väitteentekijä voi esittää voidakseen osoittaa, että aikaisempi tavamerkki on laajalti tunnettu, tämä voi lähtökohtaisesti vapaasti valita niiden todisteiden muodon, jotka se katsoo aiheelliseksi esittää EUIPO:lle aikaisempaan oikeuteen perustuvan väitteen yhteydessä, ja EUIPO:n on arvioitava väitteentekijän esittämät todisteet eikä se voi suoralta kädeltä hylätä tiettyä todistetyyppeä sen muodon vuoksi (ks. analogisesti tuomio 19.4.2018, EUIPO v. Group, C-478/16 P, ei julkaistu, EU:C:2018:268, 56–59 kohta).
- 59 Lisäksi asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohdassa säädetään, että EUIPO:ssa käytävässä menettelyssä virasto tutkii lähtökohtaisesti tosiseikat viran puolesta. Tässä samassa säännöksessä säädetään kuitenkin, että rekisteröinnin hylkäämisen suhteellisia perusteita, kuten saman asetuksen 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitettua perustetta, koskevassa menettelyssä tutkimus rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja osapuolten esittämiin vaatimuksiin.
- 60 Lisäksi unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EUIPO:n on käytettävä toimivaltaansa noudattaen unionin oikeuden yleisiä periaatteita, kuten yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteita (tuomio 10.3.2011, Agencja Wydawnicza Technopol v. SMHV, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 73 kohta ja määräys 11.4.2013, Asa v. SMHV, C-354/12 P, ei julkaistu, EU:C:2013:238, 41 kohta).
- 61 Unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että EUIPO:n on mainittujen periaatteiden nojalla otettava huomioon jo tekemänsä samanlaisia hakemuksia koskevat päätökset ja pohdittava erityisen huolellisesti sitä, onko tehtävä samanlainen päätös vai ei, ja näiden periaatteiden soveltaminen on sovittava yhteen, kuten unionin yleinen tuomioistuin on muistuttanut valituksenalaisen tuomion 20 kohdassa, laillisuusperiaatteen noudattamisen kanssa, mikä tarkoittaa, että jokaisen rekisteröintihakemuksen tutkimisen on oltava tiukkaa ja kattavaa, ja tutkinta on tehtävä jokaisessa konkreettisessa tapauksessa (ks. vastaavasti tuomio 10.3.2011, Agencja Wydawnicza Technopol v. SMHV, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 74, 75 ja 77 kohta; tuomio 17.7.2014, Reber Holding v. SMHV, C-141/13 P, ei julkaistu, EU:C:2014:2089, 45 kohta ja määräys 14.4.2016, KS Sports v. EUIPO, C-480/15 P, ei julkaistu, EU:C:2016:266, 37 kohta).
- 62 Tässä asiayhteydessä on hylättävä heti aluksi EUIPO:n väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että 10.3.2011 annettussa tuomiossa Agencja Wydawnicza Technopol v. SMHV (C-51/10 P, EU:C:2011:139) vahvistettuja periaatteita, jotka on mainittu nyt annettavan tuomion edellisessä kohdassa, voidaan soveltaa menettelyihin, jotka perustuvat asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitettun kaltaiseen suhteelliseen hylkäysperusteeseen.

- 63 Vaikka näet on totta, että unionin tuomioistuin vahvisti nämä periaatteet asiassa, joka koski yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettua ehdotonta hylkäysperustetta, se totesi myöhemmin nimenomaisesti, että niitä voitiin soveltaa myös väittemenettelyissä, jotka perustuvat suhteelliseen hylkäysperusteeseen (ks. vastaavasti tuomio 17.7.2014, Reber Holding v. SMHV, C-141/13 P, ei julkaistu, EU:C:2014:2089, 46 kohta; määräys 11.4.2013, Asa v. SMHV, C-354/12 P, ei julkaistu, EU:C:2013:238, 42 kohta; määräys 15.10.2015, Cantina Broglie 1 v. SMHV, C-33/15 P, ei julkaistu, EU:C:2015:705, 49 kohta; määräys 15.10.2015, Cantina Broglie 1 v. SMHV, C-34/15 P, ei julkaistu, EU:C:2015:704, 49 kohta ja määräys 14.4.2016, KS Sports v. EUIPO, C-480/15 P, ei julkaistu, EU:C:2016:266, 37 kohta).
- 64 Lisäksi unionin tuomioistuin on jo täsmentänyt, kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 18 ja 19 kohdassa, että Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan mukaan hyvää hallintoa koskevaan oikeuteen sisältyy erityisesti hallintoelinten velvollisuus perustella päätöksensä. Tällä myös asetuksen N:o 207/2009 75 artiklasta johtuvalla velvollisuudella on kaksi päämäärää, eli mahdollistaa yhtäältä se, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt, jotta ne voivat puolustaa oikeuksiaan, ja toisaalta se, että unionin tuomioistuimet voivat tutkia kyseisen päätöksen laillisuuden (ks. vastaavasti tuomio 10.5.2012, Rubinstein ja L'Oréal v. SMHV, C-100/11 P, EU:C:2012:285, 111 kohta ja tuomio 17.3.2016, Naazneen Investments v. SMHV, C-252/15 P, ei julkaistu, EU:C:2016:178, 29 kohta).
- 65 Lisäksi tällä velvollisuudella on sama ulottuvuus kuin SEUT 296 artiklan toisesta alakohdasta johtuvalla velvollisuudella, jonka mukaan perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmentävä toimen tehneen toimielimen päättely, mutta näissä perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, sillä tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimen perustelut mainitut vaatimukset, on otettava huomioon toimen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. vastaavasti tuomio 21.10.2004, KWS Saat v. SMHV, C-447/02 P, EU:C:2004:649, 63–65 kohta ja määräys 14.4.2016, KS Sports v. EUIPO, C-480/15 P, ei julkaistu, EU:C:2016:266, 32 kohta).
- 66 Edellä esitetystä seuraa, että tilanteessa, jossa väitteentekijä vetoaa väitejaostossa täsmällisesti todisteena siitä, että sen väitteensä tueksi esille tuoma aikaisempi tavaramerkki on asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitettulla tavalla laajalti tunnettu, EUIPO:n aikaisempiin tämän saman tavaramerkin laajaa tunnettuutta koskeviin päätöksiin, EUIPO:n elinten on nyt annettavan tuomion 61 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan otettava huomioon jo tekemänsä päätökset ja pohdittava erityisen huolellisesti sitä, onko tehtävä samanlainen päätös vai ei. Jos nämä elimet päättävät tehdä arvon, joka poikkeaa tällaisissa aikaisemmissä päätöksissä tehdystä arviosta, niiden on perusteltava nimenomaisesti tämä mainituista päätöksistä poikkeaminen, ottaen huomioon se asiayhteys, jossa ne tekevät uuden päätöksensä, ja se, että viittaus tällaisiin aikaisempiin päätöksiin kuuluu tähän asiayhteyteen.
- 67 Edellä tehtyjen toteamusten perusteella on tutkittava, onko, kuten EUIPO väittää, unionin yleinen tuomioistuin rikkonut käsiteltävässä tapauksessa asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohtaa ja hyvän hallinnon periaatetta, luettuina yhdessä asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 2 kohdan c alakohdan ja asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan kanssa.
- 68 Ensinnäkin EUIPO:n väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen valituksenalaisen tuomion 31 kohdassa katsoessaan, että Puma oli ”asianmukaisesti vedonnut” kolmeen aikaisempaan päätökseen, joissa todettiin, että aikaisemmat tavaramerkit olivat laajalti tunnettuja, on huomattava heti aluksi, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 30 kohdassa, että Puma oli viittannut näihin kolmeen aikaisempaan päätökseen väiteosastolle osoittamissaan kirjelmässä.

- 69 Kuten nyt annettavan tuomion 58 kohdassa on todettu, väitteentekijä voi lähtökohtaisesti vapaasti valita niiden todisteiden muodon, jotka se katsoo aiheelliseksi esittää EUIPO:lle. Näin ollen mikään ei ole esteenä sille, että tällaisessa asiayhteydessä vedotaan todisteena siitä, että aikaisempi tavaramerkki on laajalti tunnettu, EUIPO:n aikaisempiin päätöksiin, joissa todetaan tällainen laaja tunnettuus muiden inter partes -menettelyjen yhteydessä, erityisesti, jos nämä päätökset on yksilöity täsmällisesti ja niiden olennainen sisältö on esitetty väitelmoituksessa väitemenettelyn kielellä, niin kuin oli nyt käsiteltävässä tapauksessa.
- 70 EUIPO:n väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 31 kohdassa tekemällään toteamuksella hyväksynyt, että Puman viittaus näihin päätöksiin oli pätevä viittaus sekä aikaisemmissa menettelyissä tehtyihin EUIPO:n kaikkiin arvioihin että Puman niissä esittämiin todisteisiin, joten tämä viittaus olisi asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 2 kohdan c alakohdassa tarkoitettu pätevä todiste siitä, että aikaisemmat tavaramerkit ovat laajalti tunnettuja, on todettava, että tämä väite perustuu virheelliseen tulkintaan mainitusta 31 kohdasta, jota on sitä paitsi tarkasteltava asiayhteydessään.
- 71 Tässä yhteydessä unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 30 ja 31 kohdassa suorittamalla analyysillä pyrittiin vastaamaan Puman väitteeseen, joka on esitetty tiivistetysti valituksenalaisen tuomion 28 kohdassa ja jonka mukaan valituslautakunta ei voinut poiketa ”päättökäytännöstään”, jossa todettiin, että aikaisemmat tavaramerkit olivat laajalti tunnettuja, selostamatta, miksi tällainen poikkeaminen kolmesta aikaisemmasta päätöksestä oli perusteltua.
- 72 Vaikka EUIPO vastasi tähän väitteeseen viittaamalla, kuten valituksenalaisen tuomion 29 kohdasta käy ilmi, riidanalaisen päätöksen perusteluihin, joiden mukaan EUIPO:n päätösten laillisuutta on arvioitava ainoastaan asetuksen N:o 207/2009 perusteella eikä EUIPO:n tai kansallisten tavaramerkkivirastojen aikaisemman päättökäytännön perusteella, unionin yleinen tuomioistuin selosti valituksenalaisen tuomion 30 kohdassa kolmen aikaisemman päätöksen sisällön kuvailemalla niihin sisältyvät EUIPO:n toimivaltaisten elinten arviot ja mainitsemalla todisteet, joihin nämä päätökset perustuivat.
- 73 Kuten valituksenalaisen tuomion 28–30 kohdasta käy ilmi, unionin yleinen tuomioistuin teki nämä toteamukset vastatakseen kysymykseen, oliko EUIPO riidanalaisen päätöksen antaessaan täyttänyt nyt annettavan tuomion 64 ja 65 kohdassa mieleen palautetut hyvän hallinnon periaatteesta johtuvat velvoitteensa, erityisesti perusteluvollisuutensa, olosuhteissa, joissa Puma oli vedonnut väitteensä tueksi EUIPO:n aikaisempiin päätöksiin, joissa todettiin, että aikaisemmat tavaramerkit olivat laajalti tunnettuja, ja yksilöinyt ne täsmällisesti, ja oli erityisesti selostanut tiivistetysti väitemenettelyn kielellä näiden päätösten merkitykselliset kohdat ja niissä mainitut todisteet.
- 74 Unionin yleinen tuomioistuin totesi siten tämän asiayhteyden valossa valituksenalaisen tuomion 31 kohdassa, että Puma oli ”asianmukaisesti vedonnut” kolmeen aikaisempaan päätökseen, myöntämättä kuitenkaan, että viittaus näihin päätöksiin oli pätevä viittaus EUIPO:n elimissä käydyissä aikaisemmissa menettelyissä esitettyihin kaikkiin todisteisiin.
- 75 Tästä seuraa, että ei voida väittää, että unionin yleinen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 31 kohdassa, että Puma oli ”asianmukaisesti vedonnut” kyseisiin kolmeen aikaisempaan päätökseen.
- 76 Toiseksi EUIPO:n väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ole noudattanut hyvän hallinnon periaatetta eikä ymmärtänyt EUIPO:lle kuuluvan perusteluvollisuuden laajuutta, on todettava, että nyt annettavan tuomion 61, 64 ja 65 kohdassa mainitun oikeuskäytännön ja nyt annettavan tuomion 66 kohdassa todetun mukaan EUIPO:n oli otettava huomioon Puman käsiteltävässä tapauksessa esille tuomat kolme aikaisempaa päätöstä, ja siinä tapauksessa, että se omaksuisi aikaisempien tavaramerkkien laajaa tunnettuutta koskevasta kysymyksestä, jota tutkittiin

näissä päätöksissä ja jota tutkitaan käsiteltävässä tapauksessa, kannan, joka poikkeaa näistä aikaisemmista päätöksistä, sen oli perusteltava nimenomaisesti tämä poikkeaminen, ottaen huomioon riidanalaisen päätöksen asiayhteys.

- 77 Tässä yhteydessä on muistutettava, että unionin yleinen tuomioistuin tutki Puman väiteosastossa esille tuomat kolme aikaisempaa päätöstä valituksenalaisen tuomion 30 kohdassa, jonka sisältöä ei ole riitautettu tämän valituksen yhteydessä, ja selosti niiden olennaisen sisällön. Unionin yleinen tuomioistuin totesi tämän jälkeen valituksenalaisen tuomion 33 kohdassa, että EUIPO oli todennut aikaisempien tavaramerkkien olevan laajalti tunnettuja näissä kolmessa päätöksessä, joita useat kansalliset päätökset tukivat, ja että näissä päätöksissä oli kyse samoista aikaisemmista tavaramerkeistä, samoista tai samankaltaisista tavaroista ja osittain samoista jäsenvaltioista, joista oli kyse tuossa tapauksessa; lisäksi se totesi, että aikaisempien tavaramerkkien mainetta koskeva toteamus on tosiseikkoja koskeva toteamus, joka ei ole riippuvainen haetusta tavaramerkistä.
- 78 Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä valituksenalaisen tuomion 34 kohdassa, että ”näissä olosuhteissa” ja hyvän hallinnon ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteista johtuvien velvollisuuksien valossa valituslautakunta ”ei voinut poiketa EUIPO:n päätöskäytännöstä selittämättä millään tavalla syitä, joiden perusteella se oli katsonut, että [kolmessa aikaisemmassa päätöksessä] tehdyt, aikaisempien tavaramerkkien mainetta koskevat tosiseikkoja koskevat toteamukset eivät olleet tai eivät olleet enää merkityksellisiä”.
- 79 Unionin yleinen tuomioistuin tutki siten perustellusti, oliko valituslautakunta täyttänyt perustelovelvollisuutensa, kun se oli tyytynyt toteamaan riidanalaisessa päätöksessä, ettei EUIPO:n aikaisempi päätöskäytäntö sitonut sitä, kun otetaan huomioon asiayhteys, jossa tämä päätös on tehty, sekä asiaa koskevat oikeussäännöt, mukaan luettuna hyvän hallinnon ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteet.
- 80 Toisin kuin EUIPO väittää, unionin yleistä tuomioistuinta ei voida arvostella mistään oikeudellisesta virheestä mainittujen periaatteiden tulkinnassa. Tässä yhteydessä on totta, että EUIPO:n elinten aikaisemmat päätökset eivät sido automaattisesti kyseisiä elimiä, koska, kuten unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti todennut valituksenalaisen tuomionsa 20 kohdassa, jokaisen rekisteröintihakemuksen tutkimisen on oltava tiukkaa ja kattavaa, jotta vältettäisiin tavaramerkkien perusteeton rekisteröinti, joten tutkittaessa, onko tavaramerkki laajalti tunnettu, on otettava huomioon kunkin konkreettisen tapauksen tosiasialliset olosuhteet (ks. analogisesti määräys 12.2.2009, Bild digital ja ZVS, C-39/08 ja C-43/08, ei julkaistu, EU:C:2009:91, 17 kohta ja vastaavasti tuomio 10.3.2011, Agencja Wydawnicza Technopol v. SMHV, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 77 kohta). Tästä ei kuitenkaan seuraa, että nämä elimet olisi vapautettu nyt annettavan tuomion 66 kohdassa mieleen palautetuista, hyvän hallinnon ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteista johtuvista velvollisuuksista, mukaan luettuna perustelovelvollisuus.
- 81 Perustelovelvollisuus on erityisen tärkeä käsiteltävän tapauksen kaltaisissa olosuhteissa, jotka on palautettu mieleen nyt annettavan tuomion 77 kohdassa ja joissa EUIPO:n tiettyjen aikaisempien päätösten, joihin on vedottu sen elimissä, merkityksellisyyttä sen tutkimiseksi kattavasti, oliko kyseinen aikaisempi tavaramerkki laajalti tunnettu, ei voida asettaa kyseenalaiseksi, koska, kuten unionin yleinen tuomioistuin on pääasiallisesti katsonut, tällainen tutkinta ei lainkaan riipu haetusta tavaramerkistä.
- 82 Unionin yleinen tuomioistuin on siten katsonut perustellusti, että tällaisissa olosuhteissa EUIPO:n elimet eivät voineet täyttää perustelovelvollisuuttaan tyytymällä muistuttamaan, että EUIPO:n päätösten laillisuutta on arvioitava ainoastaan asetuksen N:o 207/2009 eikä sen aikaisemman päätöskäytännön perusteella.

- 83 Lopuksi on todettava, että siltä osin kuin EUIPO väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti katsonut valituksenalaisen tuomion 31 kohdassa, että riidanalaisessa päätöksessä ”ei tutkittu eikä edes mainittu” kolmea aikaisempaa päätöstä, riittää kun todetaan, että tämä väite ei voi menestyä, koska ei voida katsoa, että unionin yleisen tuomioistuimen toteamus olisi ristiriidassa mainitun päätöksen sisällön kanssa.
- 84 Vaikka näet onkin totta, että valituslautakunta totesi riidanalaisen päätöksen osassa, jonka otsikko on ”osapuolten perusteet ja perustelut”, että Puma oli esittänyt väitteen, joka koski sitä, että ”viraston lukuisissa päätöksissä” oli todettu aikaisempien tavaramerkkien olevan laajalti tunnettuja, on kuitenkin niin, että valituslautakunta ei maininnut ”väitteentekijän esittämien lukuisien todisteiden” joukossa kolmea aikaisempaa päätöstä eikä sen päätöksen osassa, jonka otsikko on ”päätöksen perustelut”, maininnut näitä kolmea päätöstä eikä tutkinut niitä niiden sisällön ja todistusarvon osalta suhteessa kysymykseen, olivatko aikaisemmat tavaramerkit mahdollisesti laajalti tunnettuja, vaikka se toimi näin kansallisten tavaramerkkivirastojen useiden päätösten osalta.
- 85 Edellä esitettyjen toteamusten perusteella on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole rikkonut asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohtaa ja hyvän hallinnon periaatetta, luettuina yhdessä asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 2 kohdan c alakohdan ja asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan kanssa, katsoessaan, että valituslautakunta oli tyytyessään muistuttamaan, että käsiteltävän tapauksen olosuhteiden kaltaisissa olosuhteissa EUIPO:n päätösten laillisuutta on arvioitava ainoastaan asetuksen N:o 207/2009 perusteella, sellaisena kuin unionin tuomioistuimet ovat sitä tulkinneet, eikä EUIPO:n tai kansallisten tavaramerkkivirastojen aikaisemman päätöskäytännön perusteella, loukannut hyvän hallinnon periaatetta ja erityisesti velvollisuutta perustella päätöksensä, ja riidanalainen päätös on siten lainvastainen.
- 86 Tästä seuraa, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa on hylättävä perusteettomina.

Ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa ja toinen valitusperuste

- 87 EUIPO väittää ensimmäisen valitusperusteensa kolmannessa osassa ja toisessa valitusperusteessaan, joita on tutkittava yhdessä, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä hyvän hallinnon periaatteen kanssa, sekä saman asetuksen 76 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdan kanssa, katsoessaan valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa, että valituslautakunnan olisi käsiteltävän tapauksen olosuhteissa pitänyt pyytää Pumaa toimittamaan lisätodisteita aikaisempien tavaramerkkien maineesta – vaikka se olisikin hylännyt ne tämän jälkeen –, mihin sillä oli oikeus asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdan kolmannen alakohdan nojalla.
- 88 EUIPO väittää erityisesti, että mainittujen säännösten ja periaatteiden tällaisella tulkinnalla loukataan kontradiktorista periaatetta, jota asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohta ilmentää EUIPO:ssa käydyissä inter partes -menettelyissä, ja jätetään huomiotta, että EUIPO:n velvollisuus käyttää harkintavaltaansa ottaakseen huomioon tai sivuuttaakseen tosiseikkoja tai todisteita, jotka on esitetty liian myöhään, koskee ainoastaan osapuolten omasta aloitteestaan esittämiä tosiseikkoja ja todisteita.
- 89 EUIPO väittää argumentaatioissaan pääasiallisesti, että unionin yleinen tuomioistuin on muuttanut valituslautakunnalle asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan, luettuna yhdessä asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdan kanssa, nojalla kuuluvan harkintavallan – jonka nojalla se voi päättää, onko täydentävät tosiseikat ja lisätodisteet, joita ei ole esitetty väiteosaston asettamassa määräajassa, otettava huomioon vai ei – velvollisuudeksi, joka on EUIPO:n mukaan virheellisesti ulotettu koskemaan myös sellaisia tosiseikkoja ja todisteita, joita osapuolet eivät ole esittäneet omasta aloitteestaan.

- 90 Tässä yhteydessä valituksenalaisen tuomion 35 kohdasta ilmenee, että EUIPO on väittänyt unionin yleisessä tuomioistuimessa, että valituslautakunnalla ei ollut velvollisuutta ottaa huomioon kolmea aikaisempaa päätöstä siksi, että Puma ei ollut toimittanut väiteosastolle todisteita, jotka koskivat aikaisempien tavaramerkkien laajaa tunnettuutta ja jotka oli esitetty näiden päätösten tekemiseen johtaneissa menettelyissä. EUIPO:n mukaan Puman olisi pitänyt toimittaa uudelleen nämä todisteet tai viitata niihin täsmällisesti.
- 91 Vastauksena tähän argumentaatioon unionin yleinen tuomioistuin palautti mieleen valituksenalaisen tuomion 36 kohdassa perustellusti oikeuskäytännön, jonka mukaan asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdassa ja asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdan kolmannessa alakohdassa annetaan EUIPO:n valituslautakunnalle harkintavalta, jonka nojalla se voi päättää, onko uudet tai täydentävät tosiseikat ja todisteet, joita ei ole esitetty väiteosaston asettamassa määräajassa, otettava huomioon vai ei. Näiden säännösten mukaan on näet niin, että kun todisteita on toimitettu EUIPO:n asettamassa määräajassa, täydentävien todisteiden toimittaminen on edelleen mahdollista (ks. vastaavasti tuomio 21.7.2016, EUIPO v. Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 92 On kuitenkin niin, että todetessaan valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa, että ”nyt käsiteltävän asian kaltaisissa olosuhteissa on niin, että kun otetaan huomioon valituslautakunnan aikaisempi viimeaikainen päätöskäytäntö, jonka tueksi on esitetty suhteellisen suuri määrä kansallisten tavaramerkkivirastojen päätöksiä ja unionin yleisen tuomioistuimen tuomio, sen olisi pitänyt – – hyvän hallinnon periaatteen mukaisesti – – pyytää kantajaa toimittamaan lisätodisteita aikaisempien tavaramerkkien maineesta – vaikka se olisikin hylännyt ne tämän jälkeen – mihin sillä oli oikeus asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdan kolmannen alakohdan nojalla”, unionin yleinen tuomioistuin ei tukeutunut asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohtaan ja asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdan kolmanteen alakohtaan, vaan hyvän hallinnon periaatteeseen.
- 93 Käsiteltävässä tapauksessa valituksenalaisen tuomion 30, 33 ja 37 kohdasta käy ilmi, että Puma selosti väiteilmoituksessa kolmen aikaisemman päätöksen olennaisen sisällön väitemenettelyn kielellä, joten on katsottava, että niiden sisältö on annettu tiedoksi sekä väiteosastolle, valituslautakunnalle että Gemma Groupille.
- 94 Valituksenalaisen tuomion 30 kohdasta käy samoin ilmi, että EUIPO:n toimivaltaiset elimet olivat todenneet mainituissa kolmessa aikaisemmassa päätöksessä, että erään aikaisemman tavaramerkin osalta oli katsottu ”lukuisien todisteiden perusteella”, että se oli ”hyvin laajalti tunnettu ainakin Ranskassa”, ja että erään toisen tavaramerkin oli samoin ”lukuisien todisteiden perusteella” katsottu saavuttaneen ”Euroopan unionissa tapahtuneen käytön perusteella hyvin laajan tunnettuisuuden” ja että sillä oli ”korkea erottamiskyky, joka johtui sen ’pitkään jatkuneesta ja intensiivisestä’ käytöstä ja ’vahvasta tunnistettavuudesta’”. Unionin yleinen tuomioistuin totesi myös, että tietyissä näistä päätöksistä selostettiin hyvin yksityiskohtaisesti todisteet, joiden perusteella oli voitu katsoa, että aikaisemmat tavaramerkit olivat laajalti tunnettuja.
- 95 Tällaisessa asiayhteydessä on niin, että koska kolmessa aikaisemmassa päätöksessä oli katsottu, että aikaisemmat tavaramerkit olivat laajalti tunnettuja, ne olivat merkittävä viite siitä, että tavaramerkkien voitiin myös kyseisessä väitemenettelyssä katsoa olevan asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitettulla tavalla laajalti tunnettuja, niin kuin nyt annettavan tuomion 81 kohdassa on jo todettu.
- 96 Näin ollen, kuten nyt annettavan tuomion 76 kohdassa on todettu, EUIPO:n oli otettava huomioon Puman esille tuomat kolme aikaisempaa päätöstä ja siltä osin kuin se päätti omaksua sen osalta, ovatko aikaisemmat tavaramerkit laajalti tunnettuja, lähestymistavan, joka poikkeaa mainituissa aikaisemmissa päätöksissä käytetystä lähestymistavasta, sen oli perusteltava nimenomaisesti päätöksensä käsiteltävässä tapauksessa.

- 97 Siinä tapauksessa, että valituslautakunta olisi itse päätenyt katsomaan, että se ei voinut täyttää hyvän hallinnon periaatteesta johtuvia velvoitteitaan, ja tässä asiayhteydessä erityisesti perusteluvollisuuttaan, sellaisena kuin se on palautettu mieleen nyt annettavan tuomion 66 kohdassa, koska sillä ei ollut käytettävissään EUIPO:n aikaisemmissa menettelyissä esitettyjä todisteita, on katsottava, samoin kuin unionin yleinen tuomioistuinkin on tehnyt, että valituslautakunnan olisi pitänyt käyttää sille kuuluvaa mahdollisuutta pyytää tällaisten todisteiden esittämistä voidakseen käyttää harkintavaltaansa ja tutkia väitteen kattavasti.
- 98 Tässä yhteydessä on näet muistutettava, kuten unionin tuomioistuin on jo todennut, että asetuksen N:o 207/2009 63 artiklan 2 kohdasta, luettuna yhdessä tämän asetuksen 78 artiklan kanssa, seuraa, että EUIPO:n valituslautakunnassa vireille saatetun valituksen asiakysymyksen tutkimiseksi kyseinen valituslautakunta kehottaa osapuolia, niin usein kuin on tarpeen, esittämään huomautuksensa niille osoittamistaan ilmoituksista asettamassaan määräajassa, minkä lisäksi se voi päättää asian selvittämistoimista, kuten tosiseikkojen ja todisteiden esittämisestä. Nämä säännökset puolestaan osoittavat, että asia-aineistoa on mahdollista kartuttaa EUIPO:ssa käytävän menettelyn eri vaiheissa (tuomio 13.3.2007, SMHV v. Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 58 kohta ja tuomio 28.2.2018, mobile.de v. EUIPO, C-418/16 P, EU:C:2018:128, 57 kohta).
- 99 Kyseisen oikeuskäytännön samoin kuin nyt annettavan tuomion 91 kohdassa mieleen palautetun oikeuskäytännön, jonka mukaan on niin, että kun todisteita on toimitettu EUIPO:n asettamassa määräajassa, täydentävien todisteiden toimittaminen on edelleen mahdollista, valossa unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa hyvän hallinnon periaatteen nojalla vahvistaman velvollisuuden kaltaisen velvollisuuden ei voida katsoa olevan asetuksen N:o 207/2009 säännösten vastainen.
- 100 Näin ollen unionin tuomioistuin saattoi oikeudellista virhettä tekemättä katsoa valituksenalaisen tuomion mainitussa 37 kohdassa, että käsiteltävän tapauksen olosuhteissa valituslautakunnan olisi pitänyt hyvän hallinnon periaatteen mukaisesti joko ilmoittaa syyt, joiden vuoksi se katsoi, että EUIPO:n kolmessa aikaisemmassa päätöksessä aikaisempien tavaramerkkien maineesta tekemät toteamukset oli jätettävä huomiotta käsiteltävässä tapauksessa, tai pyytää Pumaa toimittamaan lisätodisteita aikaisempien tavaramerkkien maineesta.
- 101 Kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella EUIPO:n ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa ja toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomina.
- 102 Koska kaikki valituksen tueksi esitetyt perusteet ja perustelut on hylätty, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 103 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.
- 104 Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 105 Koska EUIPO on hävinnyt asian ja Puma on vaatinut sen velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, EUIPO on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO) velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset